



ת"ד 7268/01/17 - מדינת ישראל נגד פהמי ג'בר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 7268-01-17 מדינת ישראל נ' ג'בר
בפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פהמי ג'בר

הנאשם

הכרעת דין

עובדות כתב האישום ומהלך הדין :

1. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 23.08.16 בסמוך לשעה 14:55 נהג הנאשם ברכב מסוג משא פתוח דאף מספר רישוי 76-247-29 (להלן: "**המשאית**") ברחוב דרך חברון לכיוון הצומת עם רחוב חטיבת ירושלים ופנה ימינה. באותו מקום מוצב בהמשך הדרך בכוון נסיעתו מעבר חצייה, שלפניו תמרור 306. באותו עת הלכה הגב' אליה צופיה אלקסלסלי (להלן: "**הולכת הרגל**") ברחוב חטיבת ירושלים והחלה לחצות את הכביש במעבר החצייה הנ"ל. הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החצייה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בה. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש (חתך קטן בקרקפת ימין). בהתאם יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

נהיגה בקלות ראש: עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961. (להלן: "**הפקודה**")

אי מתן אפשרות להלוך רגל להשלים מעבר חצייה בבטחה: עבירה לפי תקנה 67 א לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.

חבלה של ממש: עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודה.

2. בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו, למעט אישור העובדה כי נהג בזמן ובמקום כפי שמופיע בכתב האישום. הנאשם הסכים להגשת כל החומר הראייתי למעט עדת תביעה 1 היא הולכת הרגל אותה ביקש.

השאלה שבמחלוקת:

בענייננו המחלוקת נוגעת בשאלה עובדתית אחת, האם הולכת הרגל כטענת ההגנה, ירדה אל מעבר החצייה לאחר שהמשאית חצתה אותו, ובדרך זו נפגעה שעה שפגעה בגלגל האחורי של המשאית, וכתוצאה מכך הועפה חזרה אל המדרכה.

דין והכרעה:

3. אציין כבר בתחילה, כי בהתאם לחומר הראייתי שהוגש בהסכמה ועדותה של הולכת הרגל ניתן לקבוע ברמה הנדרשת, כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ובהתאם אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

4. הולכת הרגל העידה כי הגיעה למקום בערך בשעה שלוש לאחר שפגשה בחברותיה, ובעת שהתחלף הרמזור לירוק החלה לחצות את מעבר החציה והבחינה במשאית כשהיא בנתיב שמאפשר לה נסיעה ישר על הציר או ימינה לכיוונה. בשלב מסוים הרגישה שהיא עפה חזרה למדרכה ומצאה את עצמה ישובה על המדרכה. בשלב הזה הנאשם ואדם נוסף שהיה עמו ירדו מהמשאית וניגשו אליה. עוד הוסיפה, כי ראתה כי היא מדממת מהראש וברגליה שפשופים, ולאחר טיפול שקיבלה מחובש שהגיע למקום נעצר הדימום והיא פונתה לבית חולים. במסגרת חקירתה הנגדית הוסיפה, כי הבחינה במשאית כשהיא במרחק 2-3 מטרים ממנה ובעת שהחלה כאמור לחצות את הכביש. (עמוד 6 שורה 3). את השלב בו נפגעה תיארה כשלושה ארבעה צעדים מעת שהחלה לחצות את מעבר החצייה (עמוד 6 שורות 8-9). עוד הבהירה וכפי שמסרה במשטרה (7/ת) כי נפגעה מחזית הרכב וכוונתה בכך, כי נפגעה מהחלק הקדמי של הרכב.

5. הנאשם מסר בעדותו, כי בעת שהתחלף הרמזור לירוק, הביט שאין אף אחד על מעבר חציה, פנה ימינה והחל בנסיעה אל עבר מעבר החציה ועבר אותו, ובעת שהסתכל במראה ראה בחורה פוגעת בגלגל האחורי ימני של המשאית. בשלב הזה ירד מהמשאית וניגש אל הולכת הרגל וראה כי היא משחקת בטלפון או מדבר בטלפון. על פיו הולכת הרגל אמרה לו: "**סליחה מצטערת**" (עמוד 8 שורה 23). הנאשם הוסיף כי הוא הביא לה מים והזמין משטרה ואמבולנס. בחקירתו הנגדית שב הנאשם והדגיש, כי הבחין בהולכת הרגל רק לאחר שעבר את מעבר החצייה ואף ראה אותה דרך המראה "עסוקה בטלפון" ופוגעת ברכב. במענה לשאלה איך ידע כי היא "עסוקה בפלאפון" השיב: "**כשירדתי אליה אמרה לי הייתי עסוקה בטלפון לא קרה כלום ולא רצתה אמבולנס ומשטרה**". (עמוד 10 שורות 27-28). הנאשם הוסיף, כי עצר פעם נוספת בעת שהגיע אל מעבר החצייה וכשהבחין שהמעבר נקי המשיך בנסיעה. (עמוד 9 שורה 32 וכן עמוד 10 שורות 1-5).

6. אומר כבר עתה, כי אני נותן אמון מלא בעדותה של הולכת הרגל ודוחה את עדותו של הנאשם לאחר

שמצאתיה כבלתי מהימנה. בניגוד לגרסת הנאשם הולכת הרגל לא נפגעה מהגלגל האחורי ימני של הרכב אלא מחזית צד ימין של המשאית, ונהדפה משם אל המדרכה. כפי שהעידה הולכת הרגל עוד כשהתחלף לה הרמזור לירוק והיא החלה לחצות הבחינה במשאית מרחק קצר ממנה ובטרם הגעת המשאית למעבר. מצב דברים זה מבסס היטב את המסקנה כי אין שום הגיון ודאי לא אפשרות כי הולכת הרגל פגעה בחלקה האחורי של המשאית.

7. לכך יש להוסיף, כי המונח "**חזית**" בו השתמשה בהודעתה (ת/7) מכוונת לכך, כי נפגעה מחלקו הקדמי של המשאית, ואינה מכוונת בהכרח להיותה בעת הפגיעה בחלקה האמצעי של המשאית, כטענת ההגנה. כפי שהסבירה הולכת הרגל בעת שירדה אל הכביש והחלה לצעוד על המעבר שלושה ארבעה צעדים המשאית פגעה בה. עוד הוסיפה: "**כשאמרתי חזית במסגרת התכוונתי קדימה של המשאית, אולי זה היה הצד הרי זה גדול**". תיאורה זה בצירוף ת/3 מבססים את המסקנה, כי הפגיעה התרחשה באופן שחזית קדמית ימנית של הרכב פוגעת בה על המעבר. בנסיבות אלו מתבררת גם העובדה, בדבר הימצאותה על המדרכה ממנה יצאה אל המעבר, לאחר שנפגעה ונהדפה.

8. יתר על כן, וכפי שיפורט להלן גרסתו של הנאשם באירוע שונה מהגרסה שהובאה במסגרת הודעתו (ת/4) ביום 24.8.16 שעה 12:26 כמעט יממה לאחר האירוע. זו האחרונה וכפי שיפורט להלן נעדרת פרטים מהותיים נוספים שהובאו רק במסגרת עדותו של הנאשם בבית המשפט.

9. במסגרת ההסכמות הוגשו לבית המשפט דו"ח פעולה אותו ערך רס"ר איטח דקל (ע/ת 2). על פיו בהגיעו למקום הבחין בהולכת הרגל יושבת על המדרכה ובמשאית שחונה בחניון הסינמטק. לאחר ששוחח עמה ועם הנאשם העלה על הכתב את הפרטים שמסרו לו: "**הבנתי ממנה שהיא חצתה באור ירוק ולנהג המשאית גם היה אור ירוק לטענתו. לציין כי המשאית הוזזה טרם הגעתי הבחנתי שהולכת הרגל נפגעה בידה הימנית ובראשה הנ"ל פונתה להדסה עין כרם במצב קל הנהג הוסבר לו שצריך להגיע לבניין כלל עם כל הרישיונות והמסמכים הדרושים גם לאבא של הולכת הרגל הוסבר להביא את המסמכים הנדרשים. לציין, כי הנהג לטענתו לא שם לב אליה....**"

במסגרת הודעתו וכפי שצוין, כיממה לאחר האירוע מסר הנאשם כי הבחין בה בפעם הראשונה, עת פגעה בחלקו האחורי של המשאית. במסגרת עדותו הוספו ארבעה פרטים חדשים שלא הוזכרו בשתי ההזדמנויות הקודמות: ראשית, הולכת הרגל פגעה בגלגל האחורי של המשאית. שנית, הולכת הרגל הייתה עסוקה בשיחה בטלפון בעת שפגעה במשאית. שלישית, הולכת הרגל ביקשה את סליחתו של הנאשם לאחר שניגש אליה וכפי שצוין, אף אמרה לו שהיא שוחחה בטלפון ועל כן לא שמה לב. רביעית, הוא עצר את המשאית לאחר הפנייה ובטרם חצה את מעבר החצייה.

10. בעניין זה ראיתי להעיר שתי הערות. [אא1]האחת, משקלם של פרטים כבושים דל הוא. וכפי שצוין זאת כבוד השופט ס. ג'ובראן: "**הלכה היא, כי ערכה הראייתית של עדות כבושה הינו מועט, כאשר לא ניתן הסבר מספק לכבישת העדות**" (ע"פ 395/06 מיכאל חליסטוב נ' מדינת ישראל). שנית, הנאשם

שמיוצג על ידי סנגור לא העלה בפני הולכת הרגל ולו שאלה אחת ביחס לעובדה כי היא ביקשה את סליחתו, או שצינה בפניו כי התאונה התרחשה בעקבות חוסר תשומת לב מצדה עת שוחחה בפלאפון.

בעניין זה ראו ספרו של כבוד השופט י. קדמי "על הראיות" חלק רביעי 1949 2009 על פיו:

"חובה לחקור בכל נקודה של אי הסכמה, וכאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים ההנחה היא, בהעדר הסבר סביר אחר, כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא". במצב דברים זה ראיתי כאמור לדחות את גרסתו של הנאשם.

11. כפי שצוין, גרסתו הראשונה של הנאשם בשטח ובסמיכות לאירוע מציינת, כי הוא לא שם לב אל הולכת הרגל כשחצה את מעבר החצייה. עמדתו, כי אלו היו פני הדברים באירוע שהתרחש ומקור התאונה בחוסר תשומת לב מצדו של הנאשם להולכת הרגל במעבר החצייה.

12. בעניין זה יש להפנות גם לדו"ח הפעולה של הבוחן דיאב סבאג שהוגש בהסכמה (עת/ 4) המציין: **"שדה הראיה לנהג טרם פנייתו ימינה לדרך מעלה השלום, שדה ראייה פתוח לפניו ללא הפרעות. ניתן לראות הולכי רגל על המדרכה מימין טרם תחילת חצייתם, בכיוון נסיעת רכב 1 ישנם תמרורים מוארים מהבהבים 707 שמתריעים על אור ירוק משותף בין רכב 1 שפונה ימינה למעלה השלום לבין הרמזור של הולכי הרגל".** בנוסף ובהתאם לת/2 - ת/3 תמונה 6 וכן- ת/5.

13. תקנה 51 לתקנות התעבורה קובעת: **"לא ינהג אדם רכב במהירות סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה באופן שיקיים בידיו את השליטה המוחלטת ברכב"**

לכך יש להוסיף את תקנה 52 על פיה: **"בכפוף לאמור בסעיף 51 חייב נוהג רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעמור את רכבו. בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:**

(6) בהתקרבו למעבר חצייה.

14. בנסיבות שתוארו לעיל, כאשר דבר אינו מסתיר לנאשם, והוא נוהג על משאת גבוה ומעבר החצייה נמצא בסמוך לפנייה אותה ביצע, חייב הוא היה להיות ערני למתרחש במעבר החצייה, ולהתאים את מהירותו ואף לעצור ככל שהיה בכך צורך, ובוודאי כשאינו מבחין בהולכת הרגל על המעבר. הפרת חובות אלו כפי שאירע בענייננו, מבססים כנגד הנאשם את יסודות העבירה כפי שיוחסו לו בכתב האישום. בהעדר מחלוקת בדבר תוצאות הפגיעה בהולכת הרגל (ת/8) מתקיימות יסודות העבירה גם ביחס לעבירה שעניינה חבלה של ממש.

15. סוף דבר: מצאתי כאמור כי התאונה התרחשה באופן שהנאשם לא הבחין בהולכת הרגל חוצה את

מעבר החצייה שעה שפנה ימינה ועבר את מעבר החצייה, ובנסיבות אלו נפגעה הולכת הרגל כמתואר באישום. במצב דברים זה גובשו כאמור יסודות העבירות שיוחסו לנאשם, ובהתאם אני מרשיעו בהן.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ח, 24 דצמבר 2017, במעמד הצדדים

[אא1]